

[Udenrigsministeren.]

til ambassadører eller udsendinge — men vi har altså ikke fundet, at det var nødvendigt af hensyn til danske interesser.

Så meget om denne diplomatiske nydannelse, som altså ikke er så ny endda.

Med hensyn til Brandts østpolitik sagde det ærede medlem, at den tilsluttede han sig, ligesom jeg har sagt at jeg gjorde, men at den nok mødte modstand i USA, den var i hvert fald ikke særlig populær i de ledende kredse i Washington, og det ærede medlem spurgte, om vi havde indikationer derom. Nu skal jeg ikke sige ret meget om forholdet mellem to stater som Forbundsrepublikken og USA, men jeg vil godt sige et par ord om det. Det er rigtigt, at der er visse fremstående amerikanere, der har givet udtryk for den opfattelse, at Willy Brandt gik for hurtigt frem, og at han til gengæld måske opnåede vel lidt for sine indrømmelser. Men disse synspunkter er ikke blevet fremført af præsident Nixon eller hans rådgivere. Den sidste autoritative udtalelse om USAs Tysklandspolitik, som jeg kan henviser til, er præsidentens beretning til kongressen den 25. februar 1971, hvor han siger, at inden for NATO-alliancen har der været fuld konsultation om udformningen af Forbundsrepublikkens nye politik. Præsident Nixon siger videre, at under samtaler med forbundskansler Brandt og under allierede konsultationer har han understreget, at USA støtter Vesttysklands bestræbelser på at normalisere sine relationer med naboerne i øst.

Det ærede medlem gør også opmærksom på, at denne politik mødte modstand i Forbundsrepublikken selv, idet CDU, sagde hr. Per Hækkerup, brugte Brandts udenrigspolitik til indenrigspolitiske formål eller søgte at udnytte en modstand, der måtte være i Forbundsrepublikken imod Willy Brandt, i indenrigspolitikken. Jeg forstod på hr. Per Hækkerup, at han synes, at den slags er grimt.

I den forbindelse kunne jeg måske svare på det spørgsmål, som hr. Per Hækkerup

stillede mig i anledning af hr. Per Møllers artikel i „Liberal“. Må jeg først sige, at bladet er liberalt, og at partiet venstre er liberalt; det betyder bl. a., at vi betjener os ikke af censur eller godkendelse. Det ærede medlem hr. Per Federspiel har allerede givet et svar på nogle af hr. Per Hækkerups bemærkninger. Men det, jeg blev spurgt om, var min mening om dette spørgsmål. Jeg har sagt for et øjeblik siden, at jeg har også på møder ude i landet, hvor jeg har haft den udelte fornøjelse at møde hr. Per Hækkerup, sagt, at jeg finder hr. Per Hækkerups linje ansvarlig. Jeg finder hans stillingtagen til sikkerhedspolitik, Europapolitik, NATO-politik i det store og hele tilfredsstillende for mig. Jeg vil gerne bruge stærkere ord, hvis jeg kan gøre det uden at genere hr. Per Hækkerup alt for meget med det, for der er jo også toner og udtalelser i socialdemokratiet, som har en lidt anden klang. Der har været adskillige forslag fremme, som nok ikke ville have set dagens lys, hvis de ikke havde haft det formål at drille regeringen eller måske anvendes indenrigspolitisk, og jeg synes ligesom hr. Per Hækkerup, at den slags er grimt.

Jeg anerkender, at hr. Per Hækkerups udtalelser som regel er båret af saglig og ansvarlig indstilling til tingene. Hans glem-somhed med hensyn til dagsordener, hvem der skulle stille dem, og hvem der står bag dem, strækker sig måske også til en glem-somhed med hensyn til de udsving, der kan have været i socialdemokratiets udenrigspolitik, måske især i begyndelsen af dets oppositionsperiode; hvis han gerne vil have dokumenteret det, vil jeg henviser til forhandlingen den 31. oktober 1968 (Folketingets forhandlinger 1968-69, spalte 1266). Jeg skal ikke røbe, hvad der står. I den gode sags tjeneste skal jeg glemme det.

Med hensyn til spørgsmålet om Østtyskland og med hensyn til spørgsmålet om Nordvietnam anlagde hr. Per Hækkerup en pragmatisk linje, og det vil jeg i og for sig gerne følge ham i. Med hensyn til forholdet til Østtyskland kommer vi til den samme